

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ Κ.Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΕΙΣ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΝ ΤΗΛΕ- ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΝ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΠΟΙΜΝΙΟΥ ΙΟΡΔΑΝΙΑΣ

Τήν Τρίτην, 24^η Φεβρουαρίου/9^η Μαρτίου 2021, ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος εἶχε ποιμαντικήν πνευματικήν ἐπικοινωνίαν μέσω zoom μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κυριακουπόλεως κ. Χριστοφόρου καί τῶν Ἱερέων τῆς Ἰορδανίας.

Τήν τηλε-διάσκεψιν ταύτην ἤνοιξεν ὁ Μακαριώτατος διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Ἀγωνίζου τόν καλόν ἀγῶνα τῆς πίστεως· ἐπιλαβοῦ τῆς αἰωνίου ζωῆς, εἰς ἣν καί ἐκλήθης καί ὡμολόγησας τήν καλήν ὁμολογίαν ἐνώπιον πολλῶν μαρτύρων». (Α΄ Τιμ. 6,12)· παραγγέλλει ὁ θεῖος Παῦλος εἰς τόν μαθητήν αὐτοῦ Τιμόθεον καί δι' αὐτοῦ εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν πνευματικῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί καί σεβαστοί Πατέρες,

Χάριτι θεοῦ καί Πατρός ἡμῶν Κυρίου δέ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰσήλθομεν εἰς τό προπαρασκευαστικόν στάδιον τῆς ἀγίας καί μεγάλης νηστείας τοῦ Ἁγίου Πάσχα. Τό γεγονός τοῦτο εἶναι ἄρρηκτα συνδεδεμένον μετὰ τοῦ λειτουργικοῦ βιβλίου τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Τριώδιου, ἔνθα ὑμνολογικῶς καί κατὰ τρόπον προτρεπτικόν ἀκούομεν τόν σωτήριον καί θεῖον λόγον τῶν ἁγίων Γραφῶν ἀφ' ἐνός καί τῶν ἁγιοπατερικῶν λόγων τῶν μεγάλων καί θεοπνεύστων διδασκάλων καί θεολόγων τῆς Ἐκκλησίας ἀφ' ἑτέρου.

Τό «Τριώδιον» καί συνεπῶς τό προπαρασκευαστικόν στάδιον τῆς νηστείας ἄρχεται μέ τās γνωστάς Εὐαγγελικάς Παραβολάς τοῦ Κυρίου «τοῦ Τελώνου καί τοῦ Φαρισαίου» καί τοῦ «Ἀσώτου Υἱοῦ». Εἰς τās παραβολάς ταύτας ἐπισημαίνονται αἱ βασικαί ἀρεταί τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, δηλονότι ἡ τῆς ταπεινώσεως καί ἡ τῆς μετανοίας. Αὗται εἰσάγουν τόν ἄνθρωπον εἰς τό φῶς τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ.

Εἰς τό εὐλογον ἐρώτημα «τί ἐστι ταπείνωσις» ἀπαντοῦν οἱ ἱεροί συγγραφεῖς τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἐπικαλούμενοι τόν μεγαλοφωνώτατον Ἡσαΐαν λέγοντα: «ὥς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη· καί ὥς ἄμνος ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτόν ἄφρων, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τό στόμα αὐτοῦ· ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ ἡ κρίσις αὐτοῦ ἦρθη·», (Πράξ. 8, 32-33) /Ἠσ. 53, 7-8).

Μέ ἄλλα λόγια, ἐν τῇ ταπεινώσει Αὐτοῦ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὑψώθη ἡ δικαιοσύνη Του, ὥς κηρύττει καί ὁ θεῖος Παῦλος: «θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί ἐδικαιώθη ἐν Πνεύματι», (Α΄ Τιμ. 3,16).

Κατά δέ τόν ὅσιον Ἰωάννην τῆς Κλίμακος, ἡ ταπεινοφροσύνη, ἡ ὁποία ἀποκτᾶται μέ μυστικόν τρόπον καί ἐξολοθρεύει τά πάντα: «εἶναι ἀνώνυμος χάρις τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία μπορεῖ νά ὀνομασθῇ μόνον ἀπό ὅσους τήν ἐδοκίμασαν ἐκ πείρας. Εἶναι

ἀνέκφραστος πλοῦτος, ὀνομασία τοῦ θεοῦ, δωρεά τοῦ θεοῦ, ἐφ' ὅσον Ἐκεῖνος λέγει: «Μάθετε οὐκ ἀπ' Ἀγγέλου, οὐκ ἀπ' ἀνθρώπου, οὐκ ἀπό δέλτου, ἀλλ' ἀπ' ἐμοῦ», δηλαδή ἀπό τήν ἐνοίκησίν μου καί τήν ἔλλαμψίν μου καί τήν ἐνέργειάν μου μέσα σας, «ὅτι πρῶός εἰμι καί ταπεινός τῇ καρδίᾳ καί τῷ λογισμῷ καί τῷ φρονήματι καί εὐρήσετε ἀνάπausιν πολέμων καί κουφισμόν λογισμῶν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν», (Πρβλ Ματθ. 11, 29).

Εἰς δέ τό ἐρώτημα “τί ἐστίν μετάνοια, ἀπαντοῦν πάλιν οἱ ἱεροί συγγραφεῖς διὰ τῶν Κυριακῶν λόγων: «καί ἀποκριθεῖς ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτούς· οὐ χρειάν ἔχουσιν οἱ ὑγιαίνοντες ἰατροῦ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες· οὐκ ἐλήλυθα καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλούς εἰς μετάνοιαν», (Λουκ. 5, 31-32). Ἑρμηνεύων τούς λόγους τούτους, ὁ ἅγιος θεοφύλακτος λέγει: «Οὐκ ἐλήλυθά φησικαλέσαι, οὐχ ἵνα τῇ ἁμαρτίᾳ ἐμμένωσιν ἀλλ' ἵνα μετανοήσωσιν».

Κατά τόν Ἱερὸν Χρυσόστομον, ἡ μετάνοια εἶναι φάρμακον διὰ τήν σωτηρίαν ἡμῶν. “Μετάνοια δέ ἐστίν οὐχ ἡ λόγῳ κηρυττομένη, ἀλλ' ἡ πράγμασι βεβαιουμένη· μετάνοιά ἐστίν ἡ ἐξ αὐτῆς τῆς καρδίας ἐξαλείφουσα τόν ρύπον τῆς ἀσεβείας”.

Ἄς ἀκούσωμεν καί τοῦ ὁσίου Ἰωάννου τῆς κλίμακος λέγοντος: «μετάνοια σημαίνει ἀνανέωσις τοῦ βαπτίσματος· μετάνοια σημαίνει συμφωνία μέ τόν θεόν γιά νέα ζωή· μετανοῶν σημαίνει ἀγοραστής τῆς ταπεινώσεως· μετάνοια σημαίνει σκέψις αὐτοκατακρίσεως, ἀμεριμνησία γιά ὅλα τά ἄλλα καί μέριμνα διὰ τήν σωτηρίαν τοῦ ἑαυτοῦ μας. Μετάνοια σημαίνει θυγατέρα τῆς ἐλπίδος καί ἀποκήρυξις τῆς ἀπελπισίας. Μετανοῶ σημαίνει κατάδικος ἀπηλλαγμένος ἀπό αἰσχύνῃν».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καταδείκνυται ὅτι ὁ μέν Ἄσωτος Υἱός διὰ τῆς μετανοίας αὐτοῦ ἐγένετο ἀγοραστής τῆς ταπεινώσεως τοῦ τελώνου, ὁ δέ τελώνης διὰ τῆς ταπεινώσεως αὐτοῦ ἐγένετο ἀγοραστής τῆς μετανοίας τοῦ Ἀσώτου.

Ἀγαπητοί Πατέρες καί ἀδελφοί, ἡ ἱερατική ὑμῶν Σύναξις πέριξ τοῦ Ἐπισκόπου καί Πατριαρχικοῦ ἡμῶν Ἐπιτρόπου ἐν Ἀμμάν, καί δι' αὐτοῦ πέριξ τῆς μετριότητος ἡμῶν, δέν ἀποτελεῖ ἀπλῆν συγκέντρωσιν, ἀλλά «τήν καλήν ὁμολογίαν ἐνώπιον πολλῶν μαρτύρων», (Α' Τιμ. 5,12) τῆς ἐν Χριστῷ ἐνότητος τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καί τῶν καλῶν ὑμῶν ἔργων, ὡς λέγει ἡ Γραφή: «Τήν ἀναστροφὴν ὑμῶν ἔχοντες καλήν ἐν τοῖς ἀνθρώποις, ἐκ τῶν καλῶν καί ἀγαθῶν ἔργων ἐποπτεύσαντες δοξάσωσι τόν θεόν ἐν ἡμέρᾳ ἐπισκοπῆς. Ὅτι οὕτως ἐστί τό θέλημα τοῦ θεοῦ, ἀγαθοποιοῦντας φιμοῦν τήν τῶν ἀφρόνων ἀνθρώπων ἀγνωσίαν ὡς ἐλεύθεροι, καί μή ὡς ἐπικάλυμμα ἔχοντες τῆς κακίας τήν ἐλευθερίαν, ἀλλ' ὡς δοῦλοι τοῦ θεοῦ. Πάντας τιμήσατε, τήν ἀδελφότητα ἀγαπάτε, τόν θεόν φοβεῖσθε, τόν βασιλέα τιμᾶτε», (Πρβλ. Α'. Πέτρ. 2,12-17).

Ἐπειδὴ ἀκριβῶς τό θέλημα τοῦ θεοῦ εἶναι ἡ ἐν Χριστῷ ἐλευθερία ἡμῶν, τήν ὁποίαν ἀπεκτήσαμεν κατὰ τό βάπτισμα, οἱ θεόπνευστοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐθέσπισαν τό στάδιον τῆς ἀγίας Νηστείας, ἵνα ἀποτρέψῃ ἡμᾶς ἀπό τήν ἀπόγνωσιν καί τήν ραθυμίαν· «Χεῖρονα τῆς ραθυμίας ἡμᾶς ἡ ἀπόγνωσις ἐργάζεται κακά». Περισσότερα κακά μᾶς φέρνει ἡ ἀπόγνωσις παρά ἡ ραθυμία, λέγει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος. Ἡ δέ ἀπόγνωσις καθιστᾷ τόν ἄνθρωπον δοῦλον τῆς ἁμαρτίας αὐτοῦ καί ἀποθαρρύνει αὐτόν, νά κατευθύνῃ τά διαβήματά του εἰς τήν ὁδόν τῆς ἐλευθερίας, δηλονότι εἰς τό Πάσχα τῆς συναναστάσεως αὐτοῦ μετὰ τοῦ Χριστοῦ. «Καί γάρ τό Πάσχα ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός», (Α' Κορ. 5,7), κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος. Καί πάλιν ὁ Ἱερὸς Παῦλος παραγγέλλει λέγων: «εἰ οὖν συνηγέρθητε

τῷ Χριστῷ, τά ἄνω ζητεῖτε, οὗ ὁ Χριστός ἐστίν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ καθήμενος, τά ἄνω φρονεῖτε, μή τά ἐπὶ τῆς γῆς. ἀπεθάνετε γάρ, καί ἡ ζωὴ ὑμῶν κέκρυπται σὺν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ», (Κολ. 3,1-3).

Ἀγαπητοὶ ἅγιοι Πατέρες καὶ ἀδελφοί, τό ἄπειρον ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατέστησεν ἡμᾶς ἐργάτας τοῦ ἀμπελῶνος καὶ διακόνους τῆς Κιβωτοῦ τῆς Σωτηρίας, τουτέστιν τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ, ἵνα “κοπιῶμεν ἐν λόγῳ καὶ διδασκαλίᾳ”, λέγει γάρ ἡ Γραφή, βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις· καὶ ἄξιός ὁ ἐργάτης τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ», (Α΄ Τιμ. 5,17-18). Αὐτὴ αὕτη εἶναι καὶ ἡ τῆς ἱερωσύνης ἀποστολὴ ἡμῶν ὡς ποιμένων λογικῶν προβάτων, ἵνα «φαίνεσθε ὡς φωστῆρες ἐν τῷ κόσμῳ», (Φιλιπ. 2,15), ἐφαρμόζοντες τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἀγωνιζόμενοι τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως καὶ ὁμολογοῦντες Χριστὸν ἐσταυρωμένον καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, μάλιστα δέ κατὰ τὴν παροῦσαν κρίσιμον δοκιμασίαν τῆς πανδημίας τῆς θανατηφόρου λοιμικῆς νόσου τοῦ κορωνοϊοῦ (covid 19).

Δεηθῶμεν τοῦ ἱατροῦ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα διὰ τῶν Πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας ἀξιωθῶμεν διελθεῖν τό στάδιον τῆς εὐλογημένης μεγάλης νηστείας τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς ἐν νηστείᾳ, μετανοίᾳ καὶ ταπεινώσει καὶ οὕτω καταντήσωμεν εἰς τὴν θεωρίαν τῆς δόξης τοῦ ἀνεσπέρου φωτός τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, Οὗ τό κράτος τῆς Βασιλείας Αὐτοῦ εἴη εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν».

Ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν ἐπικοινωνίαν ταύτην, τόσον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστοφόρος, ὅσον καὶ οἱ ἱερεῖς ἐνημέρωσαν τὸν Μακαριώτατον διὰ τὰ θέματα τοῦ ἐν Ἰορδανίᾳ ποιμνίου, ὑπὸ τὴν σκιάν μάλιστα τῆς ἐπιδημίας τοῦ covid-19 καὶ ἐδέχθησαν ὁδηγίας παρ’ Αὐτοῦ εἰς τὸν τρόπον ὑπερκεράσεως τῶν δυσκολιῶν καὶ ἐπιτεύξεως προόδου πνευματικῆς καὶ κοινωνικῆς καὶ βελτιώσεως τῶν ὑπηρεσιῶν ἐξυπηρετήσεως τοῦ ποιμνίου, πνευματικῆς καὶ ὑλικῆς διὰ τὴν ψυχικὴν ὠφέλειαν αὐτοῦ ἐν ὅψει μάλιστα τῆς ἐνάρξεως τῆς ψυχωφελοῦς νηστείας τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας